

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพรสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพร จังหวัดชุมพร” สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพร อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 7 ห้องเรียน จัดแบบคละนักเรียน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพร ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม ใช้วิธีการจับสลากห้องเรียน จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 44 คน

1.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร จำนวน 15 แผน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 5 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมและเตรียมการเขียน เรื่องคำ วลี ประโยค แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 -15 เป็น

แผนที่ใช้ฝึกและพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดลอมในท้องถิ่น จังหวัดชุมพร จำนวน 14 แห่ง

2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบวัดความสามารถที่ให้ผู้เรียนเขียนเป็นความเรียง กำหนดให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดชุมพร ความยาวประมาณ 100 คำ ใช้เวลา 30 นาที คะแนนเต็ม 40 คะแนน เป็นแบบทดสอบที่มีเนื้อหาแตกต่างกันแต่รูปแบบเหมือนกัน

1.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) ทดสอบก่อนเรียนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องที่กำหนดให้ My Favorite Place มีความยาวประมาณ 100 คำ

2) ดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนไว้ จำนวน 15 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่สอนด้วยตนเอง

3) ทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยให้นักเรียนเขียนเรื่องที่กำหนดให้ My Province ความยาวประมาณ 100 คำ

1.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ศึกษาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนระหว่างการทดลองที่เรียน โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดลอมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) เปรียบเทียบผลการเขียนภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test)

1.3 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดลอมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพร จังหวัดชุมพร” ปรากฏผล ดังนี้

1.3.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างเรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

1.3.2 การเปรียบเทียบผลการเขียนภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษโดยบูรณาการคำศัพท์จากสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดชุมพรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อดูจากการจัดระดับคุณภาพจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเขียนในระดับดีมากเพิ่มสูงขึ้นและระดับปรับปรุงมีจำนวนลดลง

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่นำมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

2.1 นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปหาสิ่งที่อยู่ไกลตัวตามที่เพียเจต์และบรูเนอร์(Piaget & Bruner, อ้างถึงในสุรางค์ โค้วตระกูล 2541:50,210) เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและควรเริ่มสอนจากประสบการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยหรือประสบการณ์ใกล้ตัวไปหาประสบการณ์ไกลตัว เมื่อใช้สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นซึ่งเป็นสถานที่ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียน นักเรียนมีภูมิหลังเกี่ยวกับสถานที่ที่กล่าวถึง ทำให้สามารถจินตนาการและนำความรู้ที่มีอยู่มาประกอบในการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับคอมบ์ (Combs, 1996: 208-211) ที่กล่าวถึงความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาและอัจฉรา ชิวพันธ์ (2546: 1) เรื่องจุดมุ่งหมายในการเขียน มีความรอบรู้ในหัวข้อที่เขียน นำเสนอได้น่าสนใจชัดเจน หัวข้อไม่กว้างจนเกินไป เรียบเรียงเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่อง แสดงความเป็นตัวของตัวเอง ภาษาที่ใช้ถูกต้องชัดเจนสอดคล้องกัน มีข้อผิดพลาดไม่มากนัก สื่อความหมาย ถ่ายทอดอารมณ์ ความคิดเห็น ใช้จินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จดบันทึกรูปภาพ ย่อความ ฝึกฝนให้เกิดทักษะในการเขียนประเภทต่าง ๆ มีความประณีต รอบคอบในการเขียน

การพัฒนาการเขียนได้เริ่มฝึกตั้งแต่การใช้คำ ข้อความและประโยค เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการเขียน การใช้ขั้นตอนจากง่ายไปหายาก จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปหาสิ่งที่อยู่ไกลตัว ตามทฤษฎีของสกินเนอร์และบรูเนอร์(Skinner & Bruner, อ้างถึงในสุรางค์ โค้วตระกูล 2541: 50, 210) เริ่มฝึกตั้งแต่การใช้คำ ข้อความ ประโยค และใช้เทคนิคการสอนโดยใช้ตัวเลขและตัวอักษรเป็นหลักในการจำและเป็นขั้นตอนในการเขียนช่วยในการขยายความ มีความพร้อม เขียนประโยคได้ยาวมากขึ้น ทำให้มีความสามารถด้านการเขียนสูงขึ้น

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมที่ผู้วิจัยใช้เป็นกิจกรรมเร้าความสนใจให้นักเรียนสนใจ กระตือรือร้น โดยเฉพาะในขั้นปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งจะมีขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

นักเรียนมีส่วนร่วมโดยใช้กิจกรรมเกม การทบทวนบทเรียน ซึ่งตรงกับ บังอร พานทอง (2541: 30-31) ที่ระบุว่าต้องจัดให้การเรียนการสอนน่าสนใจ มีสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมการเขียน ผู้เรียนมีประสบการณ์ มีข้อมูลการเขียนที่เพียงพอจนผู้เรียนเกิดความรู้สึกรู้สึกมั่นใจในตนเอง สนใจการเขียน เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนภาษาและมีความคิดเห็นที่ตรงกับ รัตนา มหากุล (2540: 164-171) การเลือกกิจกรรมที่หลากหลายทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน วัย ความรู้ ความสามารถและความสนใจของนักเรียน นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นวิธีหนึ่งของการสื่อสาร

ใบความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดชุมพรและกิจกรรมที่เน้นการฝึกเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นสื่อชิ้นสำคัญ คำนึงถึงศัพท์ที่ใกล้ตัวเกี่ยวข้องกับจังหวัด เป็นสถานที่ที่คุ้นเคยรู้จักกันอย่างแพร่หลาย มีรูปภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนใช้จินตนาการ คิดและเขียน สามารถเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ช่วยให้นักเรียนจำคำและนำคำศัพท์ไปใช้

เทคนิคการเขียนโดยใช้ตัวเลขและตัวอักษรเป็นตัวกำหนด ประโยคหลัก ประโยคเนื้อเรื่อง การขยายความและประโยคสรุป เป็นขั้นตอนสำหรับการเขียน ช่วยให้นักเรียนนำไปใช้ในการเขียนเพิ่มระดับความยากง่ายไปตามลำดับขั้น ในรูปแบบที่แตกต่างกัน นักเรียนทุกคนสามารถนำไปใช้ในการเขียนเห็นได้จากผลงานนักเรียนที่ส่งชิ้นงานภายในชั่วโมง

การกำหนดเวลาให้เขียนในชั่วโมงเรียน นักเรียนทำงานและสามารถส่งงานได้ทันภายในเวลาที่กำหนด ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นผลงานของนักเรียนเองที่มีได้เกิดจากการให้ผู้ปกครองเป็นผู้ช่วยในการเขียนงาน เมื่อนักเรียนได้ทำกิจกรรมการเขียนซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ย่อมทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการเขียนของตนเอง

ในการฝึกเขียนมีการชี้แจงข้อมูลที่บกพร่องจากการตรวจงานเขียนก่อนเริ่มบทเรียนใหม่ การฝึกให้นักเรียนร่วมกันช่วยกันสรุปและลงมือปฏิบัติงานเขียนของตนเอง การกำหนดให้เขียนและ ส่งงานภายในชั่วโมง ตรงกับความคิดเห็นของ ดาย (Dye, 2002) ที่ให้จัดห้องเรียนเป็นที่สำหรับฝึกเขียน ให้ผ่านขั้นตอนหรือกระบวนการต่าง ๆ เริ่มจากการให้ความรู้แก่ผู้เรียนในช่วงสั้น ๆ และลงมือเขียนด้วยตนเองเป็นการลดบทบาทครูเป็นผู้ช่วยเหลือส่งเสริมการเรียนรู้ ผู้เขียนได้เขียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ นำประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ถ่ายทอดความคิดและความเข้าใจในงานเขียนได้ แสดงความสามารถอย่างอิสระ เกิดความมั่นใจ การอภิปรายสรุป กฎเกณฑ์เป็นการระดมความสามารถและความคิดที่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบ กลุ่ม เกิดความร่วมมือ เกิดความสามัคคี นักเรียนที่เรียนช้ามีโอกาสสรุปทบทวนความรู้มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับนันทวรรณ เรื่องปราชญ์ (2549: 20-22) ที่กล่าวว่างานจะขาดความสมบูรณ์หากไม่มี

การตรวจแก้งานของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งของการสอนเขียน ทำให้ผู้สอนทราบความสามารถของผู้เรียน ขณะเดียวกันผู้เรียนก็ทราบระดับความสามารถของตนเอง

2.3 ผลงานเขียนของนักเรียน ยังพบข้อบกพร่องอยู่บ้าง ส่วนใหญ่เป็นข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค คำศัพท์ ที่เกิดจากการขาดความแม่นยำจึงนำไปใช้เขียนความและเรียงคำในประโยคไม่ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยต้องคอยชี้แนะ แก้ไขในประเด็นที่บกพร่อง ตรงกับที่พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540: 34-47, 85) เสนอให้ปูพื้นฐานนักเรียนในการสอนเขียน เริ่มจากฝึกทักษะการฟัง – พูด – อ่าน เพื่อปูพื้นฐานการเขียน ฝึกการใช้โครงสร้างของไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน กิจกรรมที่จะกระตุ้นให้นักเรียนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากสิ่งที่ครูสอนหรือฝึกเป็นประจำ ชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการฝึกเขียน ประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียนและเพิ่มระดับความยากของการเขียน

2.4 การประเมินงานเขียนเมื่อจำแนกเป็นรายคน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนมีคะแนนสูงมากกว่าแผนอื่น ๆ อาจเป็นเพราะเรื่องอนุสาวรีย์ยุทธนาทหารในโบควรรู้ เป็นเรื่องที่นักเรียนให้ความสนใจมาก มีการเผยแพร่ในรูปแบบของภาพยนตร์ มีพิธีสักการะเป็นประจำทุกปี ยุทธนาทหารในสมัยนั้นบางท่านยังมีชีวิตอยู่และมาร่วมประกอบพิธีสักการะเช่นกัน นักเรียนมีความรู้พื้นฐานและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน จึงสามารถจูงใจให้นักเรียนสามารถเขียนได้ดี หากครูสามารถใช้สื่อที่นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว หรือมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน จะส่งผลให้มีการพัฒนาในระดับที่ดีขึ้นหรือสูงขึ้น ดังเช่น คอมบัส (Combs, 1996: 192-199) กล่าวถึงการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนโดยใช้โสตทัศนูปกรณ์ อาทิ โทรทัศน์ ภาพยนต์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ละคร คนตรี จะช่วยดึงดูดให้นักเรียนสนใจและต้องการแสดงความคิดเห็น ช่วยให้มีข้อมูลในการเขียนเพิ่มมากขึ้น

2.5 ความก้าวหน้าในการพัฒนาด้านการเขียนของนักเรียน เห็นได้จากผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทุกคน คะแนนอยู่ระหว่าง 2 – 15 คะแนน นักเรียนที่มีคะแนนก่อนเรียนสูงก็ยังคงมีคะแนนในระดับสูงเช่นเดิม ความก้าวหน้าไม่แตกต่างกันนัก แต่ที่เห็นได้ชัดเจนคือนักเรียนที่สามารถพัฒนาตนเองได้สูงสุดเท่ากับ 15 คะแนนเป็นนักเรียนที่มีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 1 คะแนนในการประเมินก่อนเรียน ดังนั้นการใช้วิธีการสอนแบบเป็นขั้นตอนตลอดจนการใช้คำศัพท์จากสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ในท้องถิ่นเป็นสิ่งใกล้ตัว ช่วยให้นักเรียนมีข้อมูลนำไปใช้ในการพัฒนาการเขียนได้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนที่มีคะแนนน้อยทั้งก่อนและหลังเรียน คงต้องหาวิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ กิจกรรมที่หลากหลายมาช่วยพัฒนาเป็นรายบุคคล

2.6 การเปรียบเทียบผลการเขียนภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยบูรณาการคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

จังหวัดชุมพร พบว่า นักเรียนมีคะแนนการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการสอนโดยใช้คำศัพท์จากสถานที่ท่องเที่ยวมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนได้ใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวตามทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาของเพียเจต์ คือ ใช้สถานที่ท่องเที่ยวมาเป็นสื่อและสามารถใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้มาโยงความคิดทำให้สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ชัดเจนขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่านักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนา ดีศาลา (2544) และ ฉันทนา หงส์วันสร้อย (2548) สุภาวดี ปุณฺณ (2546) ว่า การใช้แบบฝึกและกิจกรรมการเขียนพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของลัดดา หวังภานิต (2546) และอมรรัตน์ นุ่มปาน (2547) ที่ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังเรียนเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากเหตุผลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การใช้คำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจังหวัดชุมพรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลชุมพร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นได้

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ครูผู้สอนควรเตรียมตัวให้พร้อม โดยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดชุมพร ให้เข้าใจอย่างชัดเจนและเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้พร้อมก่อนดำเนินการสอนทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน โดยเฉพาะการฝึกเขียนภาษาอังกฤษที่ใช้ตัวเลขและตัวอักษรเป็นตัวกำหนดการเขียนอย่างเป็นขั้นตอน จนบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้

3.1.2 ครูควรออกแบบการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ค้นคว้า ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น การค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต การสัมภาษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือการเข้าค่าย ฯ

3.1.3 ครูควรติดตามผลการใช้เพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุงให้เกิดผลดีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการใช้ครั้งต่อไป

3.1.4 ก่อนเริ่มการสอนเขียนครูต้องเตรียมนักเรียนในด้านคำศัพท์ มีคลังคำศัพท์ ช่วยให้นักเรียนสามารถนำศัพท์มาใช้ได้ตามความต้องการ ด้านโครงสร้าง รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆ ด้านประสบการณ์ของนักเรียนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ที่เลือกมาเป็นสื่อ หากนักเรียนมีความรู้สะสมมาก่อนทำให้จินตนาการและมีข้อมูลสำหรับการเขียน

3.1.5 การฟังและการอ่านเป็นข้อมูลด้านรับ การพูดและการเขียนเป็นข้อมูลด้านส่ง ครูควรให้นักเรียนได้อ่านหรือได้ฟังเรื่องในลักษณะนี้ในปริมาณที่มาก เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปใช้ทักษะด้านการส่ง

3.1.6 ครูต้องเตรียมความพร้อมของนักเรียน แบ่งกิจกรรมเป็นหลายขั้นตอน ครูต้องมีวิธีการฝึกและต้องย้ำบ่อยๆ จากการทำแบบฝึก ให้เขียนประโยค ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ถูกต้อง มีรูปแบบประโยคที่เป็นต้นแบบให้หรือลอกเลียนแบบการเขียนจากความรู้ที่สะสมไว้ ที่สามารถนำมาใช้ในการเขียนของตนเอง

3.1.7 ครูผู้สอนควรตรวจสอบความรู้เดิมของนักเรียนก่อนเขียนในเรื่องประสบการณ์ คำศัพท์และโครงสร้างที่ต้องใช้

3.1.8 ครูผู้สอนควรบันทึกปัญหาและข้อสงสัยที่นักเรียนซักถามไว้ เพราะถึงแม้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ใ้บความรู้ เทคนิควิธีการสอน จะผ่านการปรับปรุงมาแล้วหลายครั้ง แต่อาจยังมีข้อบกพร่องที่ยังไม่พบ

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรนำเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่สำคัญอื่นในท้องถิ่นในจังหวัด ภูมิปัญญา - ชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น การสกัดเย็นน้ำมันมะพร้าว การทำไบโอดีเซลจากปาล์มน้ำมัน การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากกล้วยเล็บมือนาง ฯ ล ฯ พัฒนาเป็นบทเรียนจัดทำเป็นสาระเพิ่มเติมในสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือสาระการเรียนรู้อื่น

3.2.2 ควรหาวิธีการสอนในรูปแบบอื่นเมื่อพบปัญหาจากการตรวจผลงานนักเรียนรายบุคคล อาจจะดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียนในแต่ละเรื่องที่พบ โดยจัดทำเป็นเรื่องย่อยๆ เช่น เรื่อง Tense การใช้อักษรตัวใหญ่ การลำดับความ การเชื่อมคำ เชื่อมความ ฯ ล ฯ ช่วยในการเขียนของนักเรียนกลุ่มนี้

3.2.3 ครูควรออกแบบการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ค้นคว้า ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น การค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต การสัมภาษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือการเข้าค่าย ฯ โดยเน้นในแต่ละทักษะ

3.2.4 ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกแหล่งเรียนรู้ที่นักเรียนสนใจนำมาพัฒนาเป็นบทเรียน โดยให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้